

Dr Robert A. Peterson, Teologia Janowa,

Sesja 4, Struktura Ewangelii Jana

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego nauczanie o teologii Janowej. To jest sesja 4, Struktura Ewangelii Jana.

Proszę, módl się ze mną. Ojcze, dziękujemy Ci za Twoje święte słowo. Modlimy się, abyś nas zachęcał, pobudzał do miłości i dobrych uczynków oraz zwiększał nasze zrozumienie i wiedzę o Synu Bożym, który nas umiłował i wydał za nas samego siebie. W którego imieniu się modlimy, amen.

Przejdźmy teraz do struktury Ewangelii Jana, która pozwala nam zrozumieć jej fragmenty w szerszym kontekście. Istnieje powszechna zgoda, że Ewangelia Jana zaczyna się prologiem, i jest to dość dobra zgoda; z radością powiedziałem, ponieważ to był mój własny wniosek, że kończy się epilogiem. Prologiem jest Jana 1:1-18, w którym wprowadza się wiele tematów Ewangelii Jana.

Epilog to 21:1-25, trzecie pojawienie się Jezusa przed uczniami po zmartwychwstaniu, cudowny połów ryb na Morzu Galilejskim i postępowanie Jezusa z Piotrem, doprowadzające go do potrójnej skruchy, która odpowiada jego potrójnemu zaparciu się Chrystusa. Prolog 1-18, rozdział 1:1-18, epilog 21:1-25, Księga Znaków 1:19-12:50, Księga Chwały 13:1-20:31. Powinienem uzasadnić te przerwy, więc przejdźmy do prologu.

Oczywiście, 1:1 jest punktem wyjścia. Jest przerwa między 1:18 a 1:19. 1:18 mówi, że nikt nigdy nie widział Boga, jedynego Boga, który jest po stronie Ojca.

On go objawił. 1:19, a to jest świadectwo Jana, gdy Żydzi wysłali kapłanów i lewitów z Jerozolimy, aby go zapytać, kim jesteś? Jest tam przerwa. Jest początek i jest początek tematu świadectwa, który zajmuje resztę rozdziału 1. Można by go włączyć jako część zmartwychwstania, część wprowadzenia.

Wprowadzenie może być prologiem, a reszta rozdziału 1 może być świadkiem tematu, lub może być tylko prologiem, a następnie 1:19 rozpoczyna się Księga Znaków. To jest powszechny sposób robienia tego i to również mi odpowiada. Księga Znaków zaczyna się zatem albo w 1:19, albo w 21.

Powiem 1:19, 21 mówi o trzecim dniu, więc John liczył dni. To dobry wskaźnik, że Księga Znaków nie powinna zaczynać się o 21. Jest wiele powodów, dla których Księga Znaków kończy się po 12.

13 :1 jest wielki. Rozdział 12 kończy się w ten sposób i wiem, że jego przykazanie jest życiem wiecznym. To, co mówię, jest tym, co powiedział mi Ojciec .

13.1, teraz przed świętem Paschy, gdy Jezus wiedział, że nadeszła jego godzina przejścia z tego świata do Ojca, umiłowawszy swoich, którzy byli na świecie, umiłował ich aż do końca. To rozpoczyna nowy początek. Analiza odbiorców prowadzi nas do rozróżnienia między Księgą Znaków a Księgą Chwały.

Księga Znaków, w tej sekcji, odbiorcami znaków i kazań Jezusa jest świat, szczególnie świat żydowski, w którym przebywał, gdzie przebywał, a odbiorcami Księgi Chwały nie jest świat. To uczniowie w Wieczerniku. Jak powiedzieliśmy wcześniej, jeśli śledzisz wypowiedzi Ja Jestem, przepraszam, znaki, siedem znaków gromadzi się między rozdziałami 2 i 11. Wiem, że to nie jest rozdział 12; podziały rozdziałów nie są natchnione, ale przed rozdziałami 12 i 11 jest siódmy znak.

Żadnych więcej znaków aż do rozdziału 20, zmartwychwstania Jezusa, które jest albo rzeczywistością, na którą wskazują znaki, albo wielkim znakiem, na który wskazują znaki. Zmartwychwstanie Łazarza jest zatem wskaźnikiem zmartwychwstania Jezusa, a więc siedem znaków gromadzi się w Księdze Znaków, a ich brak aż do Jana 20 jest wskazówką, że Księga Chwały, zaczynająca się w 13:1, ponownie, ma przerwę po 11 lub 12 w tym przypadku. Analiza odbiorców jest naprawdę ważna w tym względzie.

Następnie wypowiedzi w 12:37 oraz 20:30 i 31 są równoległe i wskazują na dwie sekcje Ewangelii Jana. Są zakorzenione w rozdziale 1, jak wcześniej wspomniałem. Wróćmy do rozdziału 1. Rozdział 1, prolog, powinienem powiedzieć, prolog prowadzi nas do wielkiego podziału Ewangelii Jana.

Po tym, jak powiedziano, że prawdziwe światło przychodzi na świat, werset 9, werset 10 mówi, że był na świecie, prawdziwe światło było na świecie, a świat został stworzony przez niego. Wracając do wersetu 3 rozdziału, świat go nie znał. Przyszedł do swoich, a jego własny lud go nie przyjął. Po wcieleniu w kategoriach światła w wersety 9, 10 i 11, podano odrzucenie światła, odrzucenie Chrystusa.

Był w świecie, który stworzył, a Stwórca stał się stworzeniem, aby kochać świat i przynieść światu życie wieczne. Chociaż stworzył świat, świat go nie poznał. Odrzucił go. Przyszedł do swojej własności, ale jego własność go nie przyjęła.

ESV mówi o swoim ludzie, i to jest dobre, ale mam rekomendację dla pierwszego użycia jego własnego w rozdziale 11. Dokładnie to samo wyrażenie jest użyte w Jana 19, gdzie z krzyża Jezus mówi Janowi, umiłowanemu uczniowi, oto twoja matka, a do Maryi, oto twój syn. Jestem w księdze Dziejów Apostolskich.

A potem jest powiedziane, od tego dnia, on, Jan, wziął ją, Maryję, do swego, do swego domu. To jest to samo wyrażenie użyte w Jana 1 i 11, pierwsze użycie. Oto ono.

Jana 19, niewiasto, oto syn twój. 19:26, do ucznia, oto matka twoja. Od tej godziny uczeń wziął ją do siebie.

To samo wyrażenie znajduje się w rozdziale 1, w wersecie 11. Ja bym to przetłumaczył w ten sposób: Przyszedł do swojego domu, a jego własny lud go nie przyjął.

To jego własny dom, ponieważ stworzył świat. Być może jest to odniesienie do jego własnego domu, Izraela, obiecanej ziemi ludu przymierza. Do jego własnego ludu, wyraźnie odniesienie do Izraela, jak przyznają komentarze.

Tak więc pierwszą odpowiedzią daną Jezusowi w prologu jest negatywne odrzucenie, Jana 1:10 i 11. Druga odpowiedź, na szczęście, 12 i 13, jest pozytywna. Ale dla wszystkich, którzy Go przyjęli, którzy uwierzyli w Jego imię, to jest ważne.

Przyjęcie Chrystusa nie różni się od wiary w Chrystusa. Być może na pół tuzina sposobów Jan mówi o wierze. W czwartej ewangelii, i nie wiem, czy kiedykolwiek użył słowa wiara, pistis, używa pisteuo, wierzyć, bardzo często.

Wierzyć w Chrystusa, wierzyć w Jego imię i przyjmować Go. Wiara w Niego jest czymś innym niż wiara w Niego. Wierzyć w Niego oznacza dawać wiarę Jego słowom.

Wiara w Niego jest tym samym, co wiara w Jego imię. Oznacza to zaufanie Mu jako Zbawicielowi. Ale tym wszystkim, którzy Go przyjęli, którzy wierzą w Jego imię, dał prawo, aby się stali dziećmi Bożymi, którzy narodzili się nie z krwi ani z woli ciała, ani z woli mężczyzny, ale z Boga.

Tak więc już w prologu, 1:10 i 11, negatywna odpowiedź na Jezusa. 1:12 i 13, pozytywna odpowiedź na Jezusa. I ten kontrast zarysowuje ewangelię Jana.

Ponieważ Księga Znaków jest podsumowana w 12:37 tymi słowami, chociaż uczynił przed nimi tak wiele znaków, oni nadal w niego nie wierzyli. I to spełnia przepowiednię Izajasza w Izajasza 53. Jan zamierza, abyśmy zestawili te słowa, przepraszam, obok 20:30 i 31.

Zróbmy to i zobaczmy podobieństwa i kontrasty. Oba odnoszą się do Jezusa czyniącego znaki. Oba odnoszą się do Jezusa czyniącego znaki w obecności innych ludzi.

Oba odnoszą się zatem do wiary. W istocie do niewiary, a następnie wiary. W przeciwieństwie do 12:37, które pojawia się jako pierwsze, 20:30 i 31, mówi, że teraz Jezus uczynił wiele innych znaków, Jezus czyni znaki, 12:37, chociaż uczynił tak wiele znaków w obecności swoich uczniów, 12:37, przed nimi, Jezus, wiele znaków przed nimi, Jezus, wiele znaków, obecność swoich uczniów.

Przed nimi w 12:37 jest świat, zwłaszcza świat Żydów. 12:30, co nie jest wszystkimi znakami w tej księdze. Jan był wybiórczy, ale te są napisane, abyście mogli w nie uwierzyć. 12:37, chociaż uczynił przed nimi tak wiele znaków, oni nadal w niego nie wierzyli.

Niewiara: celem tej książki jest wiara. Możesz wierzyć, że Jezus jest Chrystusem, synem Boga i że możesz mieć życie w Jego imieniu. Tak więc 12:37 jest, 20:30 i 31 jest kontrapunktem do 12:37. Znaki w obecności ludzi prowadzą do niewiary, Jezus daje znaki, Jezus daje znaki w obecności swoich uczniów, prowadząc do wiary i życia wiecznego.

Tak więc Jan wskazuje zarys ewangelii już w prologu w wersetach 1, 10 do 13. Negatywna odpowiedź w wersetach 10 i 11 zapowiada księgę znaków, a jej odpowiedź jest podsumowana w 12:37, a właściwie w 37 do 43. A pozytywna odpowiedź w wersetach 1, 12 i 13 przepowiada przepowiada 20:30 i 31.

Więc z wielu powodów widzimy, że jest księga znaków i księga chwały. Prolog, ciało ewangelii, jest podzielone na Księgę znaków, Księgę chwały, a następnie Epilog. Księga chwały nie zawiera żadnych znaków aż do zmartwychwstania Jezusa.

Następnie w epilogu jest kolejny znak, ale obejmuje on pożegnalne przemówienia, 12, 13 do 16. Wielka arcykapłańska modlitwa Jezusa w 17, aresztowanie w 18 i ukrzyżowanie w 19, 20 to Jego zmartwychwstanie. Inna publiczność i inny temat, nie znaki teraz, ale słowa i nauczanie Jezusa o tym, co się stanie, gdy wróci do Ojca, o duchu prawdy i duchu życia, o prześladowaniach na świecie.

To nauczanie dla siebie, dla siebie, w bardzo szczególny sposób. Powtórzę to w 13:1: uczniowie idą do Wieczernika, a Jezus zamyka drzwi przed światem. W rozdziale 17 nie modłę się za świat.

Modłę się za tych, których mi dałeś. Och, ale to wciąż misja. I modli się za nich, aby ich Bóg użył ich słowa, słowa tych, którzy mają, których Ojciec mu dał i którzy w niego uwierzyli, aby inni też go poznali, oczywiście.

Pozwólcie mi zrobić trochę więcej z prologiem. Jest tak bogaty, a ja nie oddałem mu sprawiedliwości. I nie zrobię tego teraz, ale mogę zrobić o wiele więcej.

Na początku było słowo, słowo było u Boga, a słowo było Bogiem. Tutaj mamy odniesienie nie do filozofii hellenistycznej, religii misteryjnych czy gnostycyzmu, ale do pierwszego wersetu Biblii. Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię.

Oto tło Johna. Tak, oczywiście przemawia do hellenistycznego świata. I w istocie słowo Logos było przedmiotem wielu spekulacji w tym świecie.

Ale jego koncepcja Logosu nie pochodzi z Filona ani z tajemnic czy czegoś takiego, ale z Księgi Rodzaju. I Bóg powiedział, niech stanie się światłość. I stało się i tak dalej.

To znaczy, że słowo było środkiem Boga do tworzenia Jego mówionego słowa. Tutaj słowo jest personifikowane. Co więcej, słowo jest osobą, a słowo jest agentem ojca w stworzeniu.

Wiersz trzeci. Tak podobny do Genesis, jeden dosłowny na początku. To są dokładne słowa Septuaginty, greckiego cytatu testowego Starego Testamentu, tak jak jest w Pierwszym Liście Jana.

Ta koncepcja słowa występuje w Jana 1, 1 Jana 1 i Objawieniu 19. Słowo było u Boga. Ten przymek mówi o jednym, a słowo jest w obecności kogoś, kto jest określany jako Bóg.

Słowo jest w obecności innego. A ponadto, słowo było Bogiem. Poczekaj chwilę.

Kulty mówią nam, że powinienes tłumaczyć Boga. Czy słowo, które było ich Bogiem, nie przypomina artykułu? Tak. Czy to nie oznacza, że powinienes tłumaczyć Boga? Nie.

Dlaczego tak mówisz? Cóż, z powodu konsekwencji poprzez nawyk. Werset szósty. Był człowiek posłany przez Boga, którego imię brzmiało Jan.

Żadne tłumaczenie nie mówi, że to ten sam Bóg bez artykułu. Oczywiście jest, że odnosi się do prawdziwego i żywego Boga. A co z werselem 12? Dał prawo do istnienia wszystkim, którzy wierzą w Jego imię.

Dał im prawo do stania się dziećmi Boga. Nie, nie, absolutnie nie. Dziećmi Boga.

Dlaczego ktokolwiek miałby tłumaczyć Boga w wersecie pierwszym? Ze względu na ich wcześniejsze teologiczne zaangażowanie w zaprzeczenie boskości Chrystusa, za co zostaną potępieni. Mówisz, czekaj chwilę. To nie zmienia tego, kim jest Jezus.

Nie, to nie zmienia tego, kim on jest. Jest wiecznym synem Boga: słowem, światłem, drugą osobą Trójcy.

Ale moje błędne przekonanie o tym, kim on jest, nie zmienia tego, kim on jest. Ale z pewnością uniemożliwia mi zaufanie mu w kwestii mojego zbawienia. Czy mam zaufać zboczeńcowi, zwykłemu zboczeńcowi, zwykłemu człowiekowi lub aniołowi, aby odpuścił mi grzechy i dał mi życie wieczne? Nie sądzę.

Stąd słowo Bóg daje nam teraz podstawy doktryny binarności dwóch osób w Bóstwie. Jak powiedziałem wcześniej, przede wszystkim Jan umieszcza Ducha Świętego po Pięćdziesiątnicy. I to nie jest funkcja teologii biblijnej, ale raczej teologii systematycznej, aby powiedzieć, oto podstawy doktryny binarności, która w pełni nawet nauczania Jana, a zwłaszcza Pawła, staje się doktryną Trójcy.

Wszystko zostało stworzone przez niego. Bez niego nie było nic nie zostało stworzone, co zostało stworzone. To jest potwierdzenie całkowitego stworzenia na mocy potwierdzenia pozytywności i zaprzeczenia negatywności.

Paweł używa różnych strategii w Kolosan 1, a autorzy Hebrajczyków i Hebrajczyków 1, ale za każdym razem jest to wszechstronny język tutaj, zaprzeczenie, potwierdzenie pozytywności, wszystko zostało stworzone przez niego. Zaprzeczenie negatywności, bez niego, nie było niczym stworzonym, co zostało stworzone. Syn, który jest tutaj nazywany Słowem, Słowem, wielkim objawicielem Boga, jest agentem Ojca w stworzeniu, aby użyć języka Genesis 1 i 1, niebios i ziemi, wszechświata.

W nim było życie, werset czwarty, lokalizacja życia wiecznego. Zoe zawsze oznacza życie wieczne w czwartej ewangelii, która była w Słowie. Ponownie, kolejna wskazówka, że jest Bogiem.

Nawiasem mówiąc, pierwszymi słowami, na początku, było Słowo, co oznaczało boskość Słowa. Na początku odzwierciedlają one, że Bóg stworzył niebo i ziemię. Miejsce Boga zajmuje tam Słowo.

Już czytelnicy, żydowscy czytelnicy, poganie uczęszczający do synagogi, tak zwani bogobojni, mieliby nastawione uszy. Co? To Słowo zajmuje miejsce Boga w pierwszym wersecie Pisma Świętego Tory. Wow. W nim było życie, a to wieczne życie, rezonujące w Synu, na mocy stworzenia przez niego wszystkiego, było światłością ludzi.

To było objawienie Boga, światłość świecąca na ludzi, obiektywny dopełniacz. To znaczy, Jan 1:4 uczy ogólnego objawienia. Jak ludzkość to przyjęła? Niezbyt dobrze.

Światło świeci w ciemności, która wciąż objawia Boga, stworzenie, ale ciemność go nie pokonała. To o wiele lepsze tłumaczenie, niż je zrozumiałem. Fakt, że ciemność nie rozumiała światła, jest prawdą, ale ciemność nie próbuje zrozumieć światła w czwartej ewangelii.

Ciemność próbuje stłumić światło, zgasić światło, jak widzieliśmy w tych wersetach w Jana 3:19 i następnych, był człowiek posłany przez Boga, którego imię brzmiało Jan. To jest Jan Chrzciciel. Jan, apostoł, nigdy nie jest wymieniony z imienia w czwartej ewangelii.

Przyszedł jako świadek, aby dać świadectwo o świetle. Jan Chrzciciel ma inne skupienie w prezentacji apostoła Jana, Jan Chrzciciel jest inny w ewangelii Jana niż w ewangeliiach synoptycznych, gdzie Jan przychodzi z przesłaniem pokuty dla odpuszczenia grzechów, kładąc nacisk na chrzczenie ludu w Jordanie. Nacisk jest tutaj położony na Jana jako świadka.

Temat świadectwa, który, jak powiedziałem wcześniej, jest rozwijany w Jana 1, 19 do końca, a następnie szczególnie w rozdziale 5 i później w rozdziale 8, jest wprowadzany w siódmym wersecie Ewangelii Jana. Przyszedł jako świadek, aby dać świadectwo o świetle, aby wszyscy mogli uwierzyć przez niego, Jana, w światło, Jezusa. Ewangelia Jana nie mogłaby być bardziej jasna .

Nie był światłem, ale przyszedł, aby dać świadectwo światłu. Żadnego proroka przez 400 lat. Bóg posyła swego syna, a Bóg posyła poprzednika, przepraszam, według Izajasza 40 i według ostatniego rozdziału Malachiasza.

Bóg posłał Jana Chrzciciela, poprzednika, który przyszedł w mocy Eliasza. Dlaczego ludzie uwierzyli w przesłanie Jana Chrzciciela? Ewangelia Jana, rozdział 10, werset 41 mówi: Jan nie uczynił żadnego znaku. Czy ty sobie ze mnie żartujesz? Żadnego proroka przez 400 lat, a ten facet przychodzi w tym stroju, wygląda jak Izajasz, je tę pustynną dietę i głosi kazanie, a ludzie mu wierzą? Tak, ponieważ z jego ust wyszło gorące słowo Boże.

Dlatego ludzie mu uwierzyli. Bóg celowo, Jan 10, 41, nie pozwolił Janowi Chrzcicielowi uczynić znaku. Dlaczego? Już skończyło się na tym, że ludzie pomylili go z Mesjaszem.

Ile razy Jan mówi, Jan, Apostoł mówi, że nie był światłem? Jan Chrzciciel mówi Nie jestem Mesjaszem. Nie jestem prorokiem.

Daj mi spokój. Ja muszę się zmniejszyć. On musi się zwiększyć, rozdział trzeci.

To nie wina Jana Chrzciciela, że istniał kult Jana Chrzciciela. O Boże. Nie był światłem, ale przyszedł, aby dać świadectwo światłu.

On jest wskaźnikiem. On jest świadkiem, jak powiedział Izajasz. Prawdziwe światło, które daje światło każdemu, przyszło na świat.

Ten werset był tłumaczony na różne sposoby, a czasami w celu nadania mu zupełnie innego znaczenia. Na przykład wersja Króla Jakuba mówi, że prawdziwe światło oświeca każdego człowieka przychodzącego na świat, a to zostało wykorzystane do nauczania wesleyańskiej idei powszechnej łaski uprzedzającej, która jest dana każdemu dziecku. Z pewnością tradycja ta mogłaby odwołać się do innych fragmentów, aby nauczać tej idei.

Myślę, że to nie działa, ale szanuję ich próbę. Mój były student, Brian, którego nazwiska brakuje, na moje zachęty napisał książkę o wesleyańskim poglądzie na łaskę uprzedzającą i faktycznie zadedykował ją dwóm osobom, a ja byłem jedną z nich, i Robertowi Petersonowi, mojemu profesorowi, który mnie zachęcał, chociaż się ze mną nie zgadzał. Dobra robota, Brian.

Dobra robota. Twoje imię przyjdzie do mnie za chwilę, jeśli Bóg pozwoli. W każdym razie, to nie jest dobre tłumaczenie tego wersetu z dwóch powodów.

Raczej powinno to być prawdziwe światło, które przychodziło na świat, peryfrastyczna instrukcja, gdzie było z przyjściem. Dlaczego to mówisz? Ponieważ jeśli tego nie mówisz, to brzmi to tak. Prawdziwe światło, które oświeciło każdego człowieka, który przychodził na świat, było na świecie.

Nie. Och, kiedy przychodził na świat, prawdziwe światło oświeca każdego człowieka przychodzącego na świat. Następnie, w wersecie 10, jest niezręcznie.

On był na świecie. To znaczy, werset 9 nie naucza o wcieleniu. Uczy, że Bóg daje łaskę niemowlętom.

Ale jeśli powiesz to w ten sposób, prawdziwe światło przyszło na świat, co stanowi werset 10. On był na świecie. Dlatego NASB, ESV i NIV wszystkie tak to robią.

Prawdziwe światło, które daje światło każdemu. Co to znaczy? Czy to jest jakiś rodzaj a? Widziałem to u chrześcijańskich filozofów i mają dobre intencje. I nie zaprzeczam prawdziwości tego, co mówią, że Bóg jest logosem.

On jest źródłem wszelkiej mądrości i wiedzy. A Bóg pobłogosławił nas dobrym umysłem. To prawda, ale nie to mówi werset.

Ten werset mówi, że prawdziwe światło w jego wcieleniu oświeca istoty ludzkie, z którymi się styka. To znaczy, że jest to stwierdzenie historyczne, a nie zasada filozoficzna. Prawdziwe światło daje światło każdemu, kto przychodzi na świat.

On był na świecie, jak powiedzieliśmy przedtem. A świat stał się przez niego, ale świat go nie poznał. Przyszedł do swego domu, a jego lud go nie przyjął.

Tak więc, ta negatywna odpowiedź jest już w rozdziale 1, wersetach 10 i 11. Ale wszystkim, którzy Go przyjęli, tym, którzy uwierzyli w Jego imię, dał prawo stać się dziećmi Bożymi. Chyba że Jan pomylił swoje zaimki, a to jest możliwe w Biblii, to nie jest nieomyślne w ten sposób.

Zamiast tego jest napisane, że syn adoptuje ludzi. Wszędzie indziej ojciec adoptuje ludzi. Spróbujmy jeszcze raz.

Wszystkim, którzy Go przyjęli, to jest Syn Boży, którzy wierzą w Jego imię, to jest Syn Boży. Dał prawo do stania się dziećmi Bożymi. Czy to przechodzi na Ojca? Nie sądzę.

A to oznaczałoby, że syn przejmuje rolę ojca. Dzieli się rolą ojca w sprawianiu, że ludzie stają się dziećmi Boga, w ich adopcji. Byłoby to wyjątkowe w Ewangelii Jana i Ewangelii Jana w całej Biblii.

Może tak jest. Nie ma w tym nic wielkiego. Który narodził się, jak powiedziano trzy razy, nie z ludzkiego działania, intrygi lub planowania, ale który narodził się z Boga.

Tak więc wiara jest darem Boga. Nowe narodzenie nie jest ludzkim osiągnięciem. Jest dziełem Boga.

Ten temat, oczywiście, jest rozwinięty w rozdziale trzecim Ewangelii Jana. Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. Powinienem to powtórzyć.

Jeśli 10 i 11 dają odpowiedź negatywną, 12 i 13 dają odpowiedź pozytywną Jezusowi. I to przedstawia zarys ewangelii. Księga Znaków kończy się niewiarą, odpowiadającą 1:10 i 11.

Księga Chwały kończy się celem ewangelii, którym są znaki Jezusa, wiara i życie wieczne, 20:30 i 31. To odpowiada 1:12 i 13. Słowo stało się ciałem.

Nie oznacza to, jak powiedział Apolinary, że przyjął tylko ciało. To metaforyczny sposób mówienia o człowieku z krwi i kości. Stał się człowiekiem i tymczasowo zamieszkał wśród nas, zamieszkał w namiocie, podwójne znaczenie.

I ujrzeliśmy Jego chwałę. Chwała należy do jedynego syna Ojca, pełnego łaski i prawdy. Już teraz wprowadzono chwałę, znaczący temat czwartej ewangelii, która jest pełna łaski i prawdy.

Koncepcja Starego Testamentu, hesed v'emet, Boża życzliwość i wierność. Nawiasem mówiąc, Jan złożył mu świadectwo. Jan Chrzciciel zawołał. To był ten, o którym powiedziałem, ten, który po mnie przyjdzie i będzie przede mną, ponieważ był przede mną.

Trzeba to wygładzić w tłumaczeniu, ale dosłownie jest napisane, że to był ten, o którym powiedziałem, ten, który przychodzi po mnie, jest przede mną, ponieważ był przede mną. Brzmi jak bełkot. Co robi John? Angażuje czytelnika.

Ten, który przyjdzie po mnie w czasie, Jan Chrzciciel, urodził się sześć miesięcy przed Jezusem. Ale to znaczy, że jest przede mną. Przewyższył mnie.

Ten, który przyjdzie po mnie w czasie, sześć miesięcy później niż moje narodziny, jest przede mną. On mnie wyprzedził. Osiągnął wyższą rangę niż ja, ponieważ był przede mną.

Jan Chrzciciel jest tutaj, prawdopodobnie mówiąc lepiej niż wie. Potwierdza pre-egzystencję wiecznego słowa, światła, syna. Bo z jego pełni wszyscy otrzymaliśmy łaskę po łasce.

W czwartej ewangelii jest wiele odniesień do wieczności, do boskości syna Bożego. Oto jedno. Z pełni wcielonego syna Bożego otrzymaliśmy łaskę za łaską.

To nie ma sensu w przypadku anioła. Z pełni archanioła Michała otrzymaliśmy łaskę. Nie sądzę.

Z pełni apostoła Pawła, nie sądzę. Nie, Bóg zajmuje to miejsce językowe. Z pełni Boga wszyscy otrzymaliśmy łaskę po łasce.

To jest łaska w obfitości, łaska zamiast łaski. Boża kochająca dobroć, gdy zasłużyliśmy na Jego gniew. A Bóg, Bóg, Bóg tutaj odnosi się do syna, słowa, światła.

Bo prawo zostało dane przez Mojżesza. Rzeczywiście, tak było. Łaska i prawda przysły przez Jezusa Chrystusa.

I łaska i prawda były także przez Mojżesza. Ale wydaje się, że Stary Testament wydaje się po prostu nielegalny w porównaniu z wylaniem łaski i prawdy w Panu Jezusie Chrystusie. Nikt nigdy nie widział Boga, aby podsumować tę sprawę.

On jest niewidzialny. On jest duchem. Jedyne Bóg, który był u boku ojca.

Czy to stwierdzenie ontologiczne? Że syn na ziemi jest z ojcem w niebie? Czy to tylko stwierdzenie metaforyczne? Kogo ojciec głęboko kocha? To jest przynajmniej to drugie. Może to pierwsze. A tak naprawdę, może to być nawet jedno i drugie.

Powinienem być to powiedzieć wcześniej. Przez lata, gdy otwierałem studentów na Johna Stile'a, stworzyłem potwora, ponieważ to problem. Skąd wiesz, co jest przesadą? Skąd wiesz, co jest podwójnym znaczeniem? Skąd wiesz, co jest ironią? Odpowiedzią jest bardzo ścisła praca z bezpośrednim kontekstem, a następnie

pełniejszym kontekstem tego rozdziału i pełniejszym kontekstem tej połowy księgi Jana i całej księgi Jana.

Możemy lubić interpretację Biblii. To jest z uchyleniem kapelusza dla dobrej książki Granta Osborne'a, *The Hermeneutical Spiral*, dla serii koncentrycznych okręgów. Okręgi stają się większe, gdy kontekst Biblii się rozszerza.

Najbardziej zewnętrzny krąg to cała Biblia. Jeden szczebel wewnątrz to Stary Testament, potem Nowy Testament, w tym przypadku Ewangelie. I mają ze sobą wiele wspólnego.

Jan nie powtarza zbyt wiele, ale powtarza kilka bardzo ważnych rzeczy, na przykład śmierć i zmartwychwstanie Jezusa i nakarmienie 5000. Więc kiedy coś powtarza, to jest to ważne. Następnie pisma Jana, z pewnością Ewangelia i listy, być może także Objawienie.

Wierzę, że jest autorem Księgi Objawienia. Zostawiam to badaczom Nowego Testamentu. Jestem po prostu skromnym teologiem systematycznym, który bawi się Ewangelią Jana.

Następnie Ewangelia Jana jest mniejszym kręgiem. Jak pokazuje Grant Osborne w *The Hermeneutical Spiral*, im mniejsze kręgi, tym większy jest ich wpływ. Ewangelia Jana, a następnie, w tym przypadku, prolog, jest nadal mniejszym kręgiem.

A potem, myślę, że robię 1:18. 1:18 to najmniejszy okrąg. A okrąg tuż nad nim to jeden, nie wiem, 16 do 18.

To jest większe w porównaniu do tego trochę, być może w obu kierunkach, chociaż 119 rozpoczyna nowy pęd. Tak więc w ten sposób można by spróbować rozgryźć, co to oznacza po stronie Ojca. Gdy kręgi się rozszerzają, nadal jest wpływ, ale mniejszy wpływ.

Czasami to zaskakujące. Jana 1:51, drabina Jakuba jest na końcu Starego Testamentu. Ale w tekście Jana była wskazówka, że rzeczywiście odnosi się do Starego Testamentu.

To nie jest dobra robota prologu. Jest naładowany. Jest wypełniony wspaniałymi obrazami i tematami, które występują w reszcie Ewangelii Jana.

Księga Znaków, jak już powiedzieliśmy, zaczyna się od tych świadectw o Jezusie już w rozdziale pierwszym, jedno po drugim. Jan Chrzciciel ponownie składa świadectwo, szczególnie wypowiadając piękne stwierdzenie w 1:29: Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata. Wrócimy do tego, gdy będziemy mówić o poglądach Jana na temat zadośćuczynienia zbawczej śmierci Chrystusa.

Ale na razie myślę, że mówi nie wskazując na żadną konkretną ofiarę, ale jak powiedział Leon Morris w swojej książce *The Apostolic Preaching of the Cross*, wierzę, że Jan Chrzciciel wskazuje na wszystkie ofiary, cały system ofiarniczy. Jezus spełnia je wszystkie. Zastępuje je wszystkie.

On jest ostateczną ofiarą. Jak mówi hebrajski w innym języku i bardzo jasno, jest to wypełnienie i zastąpienie wszystkich innych ofiar. A potem w reszcie pierwszego rozdziału mamy więcej świadków Jezusa.

CH Dodd to znana książka o Ewangelii Jana. I myślę, że słusznie zauważa, bardzo przenikliwie, że Jana 1:7 i 8 stanowią zarys Jana 1:19 do 42. Więc mogę to dobrze zrozumieć.

Przed wszystkim, Jana 1:7. Jan przyszedł jako świadek, aby dać świadectwo o świetle. To jest Jana 1:19 do 28. Jan wielokrotnie mówi, że nie jest Mesjaszem.

Nie jestem prorokiem. Nie jestem Eliaszem. Chociaż w Ewangelii Mateusza Jezus mówi, że przyszedł w duchu i mocy Eliasza, nie jest on postacią Eliasza z Księgi Malachiasza 4, która pojawi się w dniach ostatnich, zgodnie z żydowskim rozumieniem.

Tak więc jest to Jan 1:7. Jan przyszedł jako świadek, aby dać świadectwo światłu, które jest nagłówkiem Joachima, jeśli wolisz, dla Jana 1:19 do 28. Aby wszyscy mogli w niego uwierzyć. Przepraszam.

Nagłówek dla Jana 1:19 do 28 jest taki. Nie był światłem, ale przyszedł, aby dać świadectwo o świetle. Taki jest nagłówek.

Następnie, dla Jana 1:29 do 34 jest to: Przyszedł jako świadek, aby dać świadectwo o świetle, ponieważ to jest to, co czyni. Oto Baranek Boży.

Następnie nagłówek dla Jana 1:35 do 42 jest następujący: Jana 1:7. Aby wszyscy uwierzyli przez niego. Ponieważ tam znajdujemy następnego dnia ponownie, Jan stał.

Było dwóch Jego uczniów. I spojrzął na Jezusa przechodzącego obok. I rzekł: Oto Baranek Boży.

I zobacz, co się stanie. Dwaj uczniowie usłyszeli, jak to mówił, i poszli za Jezusem. Opuścili Jana.

Uwierzyli w Jezusa. Idą za Jezusem i opuszczają Jana, a Jan jest zadowolony. Ten, który jest z góry, jest większy.

Jestem tylko przyjacielem pana młodego. On jest zbawicielem kościoła. Nie jestem ; jestem tylko jego przyjacielem.

Myszę, że to była wnikliwa seria pomysłów CH Dodda w jego dobrej książce na temat tematów czwartej ewangelii. Nie był światłem, stał się świadkiem światła Jana 1:19 do 28. Przyszedł jako świadek, aby dać świadectwo światła Jana 1:29 do 34.

Aby wszyscy uwierzyli w światłość w nim. Jana 1:35 do 42. Księga Znaków, jak już mówiliśmy wiele razy, zaczyna się od 1:19, sekcji świadectwa do końca rozdziału pierwszego do świadectwa Jana Chrzciciela, Jana, Apostoła Ads, Filipa, Andrzeja, Piotra i Natanaela.

Są to świadkowie Jezusa. Rozdział drugi i werset pierwszy rozpoczynają pierwszy z siedmiu znaków. Trwają do końca rozdziału 11, gdzie Łazarz zostaje wskrzeszony do siedmiu znaków: woda w wino, rozdział 2; uzdrowienie syna oficera, rozdział 4, uzdrowienie chromego, rozdział 5, nakarmienie 5000; Jezus uwalnia uczniów z burzy na morzu chodzący po wodzie 6, uzdrowia niewidomego, podnosi stawkę, jest trudniej 9, najtrudniej. Łazarz zostaje wskrzeszony w rozdziale 11. To jest Księga Znaków jest wypełniona znakami i cudami. Są znakami, ponieważ ujawniają, kim jest Jezus.

Uczeni prawidłowo odnoszą je nie w żadnej korespondencji jeden do jednego, ale do znaków w Księdze Wyjścia, plag, które nie tylko osądziły egipskich bogów, ale także ujawniły Jahwe jako prawdziwego i żywego Boga. Po raz kolejny znaki wskazywały na bóstwo słońca, które objawiło swoją chwałę w znakach. Widzimy chwałę słońca.

I tym zakończę dzisiejszy wykład, ten wykład, widzimy chwałę słońca pokazaną w pierwszym znaku i siódmym znaku. Pierwszy znak, Jan do 11. To pierwszy ze znaków, które Jezus uczynił w Kanie Galilejskiej, i objawił swoją chwałę, a jego uczniowie uwierzyli w niego, zrozumiałbym to tak, że zaczęli wierzyć w niego, rozdział 11.

Więc to, co robi Jan, to wiąże chwałę ze znakami Jezusa, przy pierwszym znaku i siódmym znaku, wskazując, że mamy widzieć jego chwałę we wszystkich znakach, a szczególnie w wielkim znaku, jego zmartwychwstaniu z martwych. To piękne stwierdzenie w rozdziale 11. Uwielbiam je.

W rozdziale 4, wersecie 49. Przepraszam, wersety 39 i 40 rozdziału 11. Jezus jest głęboko poruszony.

38 Usuń kamień. 39 Marta jest bardzo praktyczna. Panie, w tym czasie będzie czuć zapach.

Nie żyje od kilku dni. To takie piękne. Oto ewangelia, że tak powiem, ludzka. Ludzki odór śmierci i grzechu zestawiony jest z objawieniem chwały Bożej w następnym wersecie.

Jezus powiedział do niej: czyż nie powiedziałem ci, że jeśli uwierzysz, ujrzysz chwałę Bożą? Ojej. Jezus uczynił pierwszy znak w Kanie Galilejskiej; objawił swoją chwałę, a jego uczniowie zaczęli wierzyć w niego tutaj, w rozdziale 11. Odsuń kamień, Panie, będzie śmierdział.

Tak dobre, uczciwe, realistyczne stwierdzenie, prawda? Ale nie śmierdział. Jezus pokonał już smród grzechu i śmierci, nawet przed krzyżem, metaforycznie wskrzeszając swojego przyjaciela Łazarza z martwych bez skutków rozkładu jego ciała. To zdumiewające.

W ten sposób siódmy znak objawia chwałę Boga i wzywa wiarę. Czyż nie powiedziałem ci, że jeśli uwierzysz, ujrzysz chwałę Boga? Tak więc pierwszy i siódmy znak są celowo kojarzone z chwałą Boga, aby pokazać, że wszystkie znaki objawiają chwałę Boga i Syna. I chociaż Jan tego nie mówi, Ducha.

Wróćmy do tego jutro i przejdziemy dalej, aby porozmawiać o celach Ewangelii Jana i innych kwestiach.

To dr Robert A. Peterson i jego nauczanie o teologii Janowej. To jest sesja 4, Struktura Ewangelii Jana.